

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
SECRETAR GENERAL
Nr. 69/469 CP/23.09.2010

PARLAMENTUL ROMÂNIEI
CAMERA DEPUTAȚILOR
PREȘEDINTE
Intrare Nr. 1/1766/R
20 10 Luna 09 Ziua 22

Consiliul Superior al Magistraturii
"este garantul independenței justiției"
(art. 133 alin. 1 din Constituție,
republicată)

Parlamentul României
Camera Deputaților

Nr. 12792/1154/2010

B.P. Nr. 1100 din 24.09.2010

2.09.2010

IST
BP

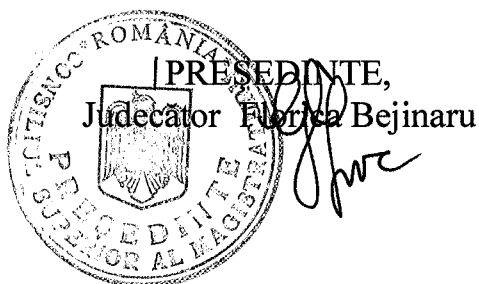
Doamnei Roberta Alma Anastase,
Președinte al Camerei Deputaților - Parlamentul României

Stimată doamnă președinte,

Avem onoarea de a ne adresa dumneavoastră și a vă supune atenției proiectul de lege privind promovarea practicii unitare la nivelul instanțelor judiciare – proiect elaborat în cadrul proiectului de înfrățire instituțională „Unificarea jurisprudenței instanțelor și parchetelor din România”.

În virtutea bunelor relații de colaborare care există între Consiliul Superior al Magistraturii și cele două camere ale Parlamentului României, vă adresăm rugămintea de a supune atenției Biroului permanent acest proiect.

Vă asigurăm, pe această cale, de întreaga noastră considerație și vă mulțumim pentru colaborare.

PROIECT DE LEGE

LEGE PRIVIND PROMOVARE PRACTICII UNITARE LA NIVELUL INSTANTELOR JUDICIARE

Capitolul I Completele specializate
Art. 1 Completele specializate la ÎCCJ
(1) În cele patru secții ale ÎCCJ se constituie complete specializate, formate din câte trei judecători. Numai completele specializate vor putea judeca în materii date în competența lor.
(2) Colegiul de conducere al ÎCCJ va stabili, după consultarea secțiilor, o listă a materiilor pentru care se vor înființa complete specializate. La sfârșitul fiecărui an, această listă va fi reanalizată și se va decide dacă lista necesită modificări prin adăugarea unor materii suplimentare sau prin efectuarea altor modificări necesare.
(3) Conflictele referitoare la repartizarea dosarelor vor fi soluționate de către Colegiul de Conducere al ÎCCJ. Decizia Colegiului de Conducere este definitivă.
(4) Colegiul de conducere al ÎCCJ stabilește, înainte de începutul fiecărui an, componența completelor specializate pentru anul următor. Judecătorii pot fi repartizați din nou într-un complet specializat, după aprecierea Colegiului de conducere. Colegiul de conducere poate să repartizeze judecătorii în completele specializate numai după ascultarea acestora. Judecătorii pot face parte, în același timp, din mai multe complete specializate, iar o materie specializată poate fi dată în competența mai multor complete, în funcție de volumul de activitate pe materia respectivă.
(5) În decursul anului, Colegiul de conducere poate schimba componența unui complet specializat numai dacă se consideră necesar din cauza volumului de muncă excesiv al unui judecător sau complet sau din cauza volumului de muncă insuficient al unui judecător sau complet, sau ca o consecință a transferului judecătorilor în altă funcție, a pensionării acestora sau a imposibilității permanente

de a-și exercita funcția. Înainte de a dispune astfel de modificări, vor fi ascultate punctele de vedere ale președintelui secției respective și ale judecătorilor afectați de aceasta modificare.

(6) Toate cauzele care nu cad în competența unui complet specializat se repartizează aleatoriu.

Principiul specializării are prioritate față de principiul repartizării aleatorii.

Echilibrarea volumului de muncă între completele de judecată se face astfel încât numărul dosarelor, care în baza sistemului de repartizare aleatorie ar reveni unui anumit complet de judecată, se va reduce corespunzător la fiecare dosar care îi este repartizat în domeniul său de specialitate.

(7) Odată ce au fost repartizate unui complet, cauzele nu pot fi transferate unui alt complet, cu excepția situațiilor prevăzute de lege.

(8) Colegiul de conducere poate dispune ca judecătorul dintr-un complet specializat, care a lucrat la un dosar aflat pe rolul respectivului complet, să păstreze dosarul respectiv spre soluționare, chiar dacă este mutat la alt complet.

Art. 2 Completele specializate de la curțile de apel

(1) Prevederile art. 1 se aplică în mod corespunzător pentru curțile de apel. În măsura în care legea prevede competența funcțională a judecătorului unic, Colegiul de conducere va atribui specializarea judecătorilor unici.

(2) Listele anuale privind completele și judecătorii specializați întocmite de către Curțile de apel vor avea în vedere și lista anuală a completelor specializate întocmite de către Colegiul de Conducere al ÎCCJ.

Art. 3 Completele specializate de la tribunale și judecătorii

(1) Colegiile de Conducere ale tribunalelor și judecătoriilor pot dispune înființarea de complete specializate. În măsura în care legea prevede competența funcțională a judecătorului unic, Colegiul de conducere va atribui specializarea judecătorilor unici.

(2) În măsura în care tribunalele și judecătoriile înființează specializări prevederile art. 1 se aplică în mod corespunzător.

(3) Listele anuale privind completele de judecată și judecătorii specializați, întocmite de către tribunale și judecătorii vor avea în vedere, în măsura în care competențele lor materiale corespund celor de la Curtea de Apel, și lista anuală a

completelor specializate întocmită de către Colegiul de Conducere al Curții de Apel în a cărei circumscripție se află.

Art. 4 Cumularea specializărilor

(1) În funcție de încărcătura din domeniile de specializare și de necesitatea de a asigura o repartizare corectă și egală a muncii, completele specializate pot avea în competență, fie mai multe materii specializate, fie o combinație de domenii specializate și materie generală.

(2) De asemenea pot fi înființate mai multe complete cu aceeași specializare. Repartizarea dosarelor în domenii specializate între complete cu aceeași specializare se va face în ordinea înregistrării acestora, începând cu completul întâi.

Art. 5

Între judecătorii completelor specializate activitatea se distribuie conform deciziei comune a membrilor fiecărui complet. Decizia este cuprinsă într-un proces-verbal comun, încheiat la începutul anului, pentru durata anului respectiv.

Art. 6

Prevederile acestei legi privind specializarea nu se aplică instanțelor militare.

Capitolul II **Completul de unificare de la nivelul fiecărei secții a ICCJ**

Art. 7 Înființarea Completelor de unificare

În scopul menținerii practicii unitare în cadrul celor patru secții ale ICCJ - Secția civilă și de proprietate intelectuală, Secția Penală, Secția Comercială și Secția de Contencios Administrativ și Fiscal – în fiecare dintre aceste secții se înființează un Complet de unificare.

Art. 8 Competența și sesizarea

(1) Completul de unificare al secției judecă atunci când, în soluționarea unei probleme de drept, un complet al unei secții intenționează să devieze de la o decizie pronunțată de un alt complet al aceleiași secții, de la propria sa jurisprudență, sau de la o decizie pronunțată de Completul de unificare al secției. Obligația de a sesiza completul de unificare în situația în care există opinii diferite cu privire la o problemă de drept, privește decizii ale ICCJ publicate în Buletinul Casăției, în Buletinul jurisprudenței (Culegeri de decizii ale ICCJ) începând cu anul 2003, în Monitorul Oficial al României, începând cu anul 2003, precum și toate deciziile publicate pe pagina de internet a ICCJ începând cu anul 2003.

(2) Alin. 1 din prezentul articol se aplică și atunci când au fost publicate mai multe decizii divergente cu privire la o anumită problemă de drept, chiar dacă un complet dorește să decidă în concordanță cu una dintre deciziile divergente.

(3) Un complet poate sesiza Completul de unificare și în vederea obținerii unei hotărâri cu privire la o problemă de drept cu valoare principială, dacă se consideră necesar în interesul dezvoltării dreptului sau al asigurării jurisprudenței unitare.

(4) Se consideră că o problemă de drept are valoare principială dacă nu a fost

încă dezlegată de către ICCJ și dacă se poate aprecia ca va apărea și pe viitor în mod repetat și că ar putea fi soluționată în mod diferit.

(5) Atunci când sesizează Completul de unificare conform prezentului articol, completul trebuie să formuleze respectiva problema de drept în mod abstract, astfel încât răspunsul să poată fi aplicat unui număr mare de spețe, independent de cauza aflată pe rol. Completul trebuie să indice motivele pentru care consideră problema de drept pertinentă în soluționarea cauzei respective, modul în care dorește să soluționeze problema de drept și argumentele în favoarea soluției respective.

Art. 9 Compunerea

(1) Completul de unificare este compus din:

- a. Președintele secției;
- b. Președintele completului care a sesizat Completul de unificare;
- c. trei judecători din cadrul respectivei secții.

(2) În cazurile în care completul de unificare este sesizat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept sau cu un recurs în interesul legii, completul de unificare este compus din:

- a. Președintele secției și
- b. patru judecători din cadrul respectivei secții.

(3) Colegiul de conducere al ICCJ va numi ca membri ai Completului de unificare câte cinci judecători din fiecare secție, precum și pe înlocuitorii acestora, pentru mandate de câte un an calendaristic, ce pot fi reînnoite.

(4) Pe perioada exercitării mandatului paralel în Completul de unificare, cei cinci membri deplin ai acestui complet vor avea, în cadrul completului lor, un volum de activitate redus în mod corespunzător, în urma unei decizii a colegiului de conducere al ICCJ.

(5) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul de unificare este unul dintre cei cinci membri deplin ai acestui complet, locul său în Completul de unificare va fi luat de înlocuitorul său, numit de colegiul de conducere al ICCJ. Această prevedere se aplică în mod corespunzător membrilor permanenți ai Completului de unificare care au participat la luarea deciziei de a sesiza Completul de unificare.

(6) Completul de unificare va fi prezidat de către președintele secției. În cazul în care președintele secției nu poate prezida, completul de unificare este prezidat de judecătorul cu cea mai mare vechime în secția respectivă și care nu este membru al Completului de unificare.

(7) Președintele Completului de unificare va numi un raportor din rândul membrilor acestuia, care nu este membru al completului care a făcut sesizarea.

Raportul întocmit de raportor este un material de uz intern pentru pregătirea deliberării în cadrul Completului de unificare. Materialul nu va fi prezentat părților sau parchetului.
Art. 10 Luarea deciziilor Completul de unificare hotărăște cu votul majorității membrilor săi.
Art. 11 Prioritatea activității în Completul de unificare Activitatea desfășurată în Completul de unificare are prioritate față de orice alte activități profesionale ale membrilor săi.
Art. 12 Procedura (1) În absența unor dispoziții contrare în prezenta lege, în procedura în fața Completului de unificare se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă, respectiv ale Codului de procedură penală, în materie penală. Completul de unificare va judeca în procedură de urgență și cu precădere. (2) Când dispozițiile prezentei legi se refera la situația procedurală a părților, legea se aplică în mod corespunzător cu privire la inculpați și Ministerul Public.
Art. 13 Sesizarea Completului de unificare (1) Procedura în fața Completului de unificare este inițiată prin sesizarea acestuia de către completul care solicită decizia Completului de unificare. Sesizarea va indica hotărârea de la care completul dorește să devieze în soluționarea unei cauze. Sesizarea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute în art. 8 alin. 5 din prezenta lege. Completul în cauza va comunica părților o copie a sesizării. (2) Odată cu sesizarea Completului de unificare, completul care face sesizarea suspendă judecata în cauza respectivă. Suspendarea încetează odată cu pronunțarea hotărârii definitive de către Completul de unificare.
Art. 14 Părțile (1) Părțile din cauza care face obiectul sesizării Completului de unificare sunt, conform procedurii, părți în fața Completului de unificare. Sesizarea trebuie să conțină numele și domiciliul părților. (2) Părțile își pot prezenta în scris părerea lor despre problema de drept în discuție (3) Dacă Ministerul Public are dreptul conferit prin lege de a lua parte la

soluționarea cauzei care face obiectul sesizării Completului de unificare, sesizarea va fi adusă la cunoștința Procurorului general al PICCJ de către președintele Completului de unificare.

Parchetul general își pot prezenta în scris părerea despre problema de drept în discuție.

(4) Președintele Completului de unificare comunică părților și Parchetului General de pe lângă ICCJ va stabili termenul pentru depunerea observațiilor scrise referitoare la sesizarea aflată pe rol și la problema de drept respectivă. La observații, părțile și parchetul vor atașa copii ce se vor comunica tuturor părților. Odată cu comunicarea acestor observații, părților li se va pune în vedere un termen pentru a răspunde la observații.

Art. 15 Conținutul hotărârii

(1) Completul de unificare hotărăște numai cu privire la problema de drept în discuție.

(2) Termenul până la care completul hotărăște asupra sesizării, nu va depăși, de regulă, mai mult de 60 de zile.

(3) Hotărârea va fi publicată pe pagina de internet a ICCJ precum și în Buletinul Casației.

Art. 16 Efectele hotărârii

Hotărârea Completului de unificare este obligatorie pentru completul care a făcut sesizarea, în soluționarea cauzei respective. Dincolo de cauza în discuție, hotărârea preliminară va fi respectată ca precedent, în limitele prevăzute de lege.

Art. 17 Cheltuielile de judecată

(1) Procedura în fața Completului de unificare este scutită de taxa de timbru.

Capitolul III
Completul comun de unificare al ICCJ

Art. 18 Înființarea Completului comun de unificare

În scopul evitării contradicțiilor și practicii neunitare a ICCJ dincolo de nivelul fiecărei secții, la ICCJ se înființează un Complet comun de unificare.

Art. 19 Competența

(1) Completul comun de unificare hotărăște atunci când completul unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție intenționează să devieze, în soluționarea unei probleme de drept, de la decizia unui complet al unei alte secții a ICCJ, de la decizia Completului de 9 Judecători sau de la o decizie a Completului comun de unificare. De asemenea, hotărăște atunci când Completul de 9 Judecători intenționează să devieze, în soluționarea unei probleme de drept, de la decizia unuia dintre celelalte complete ale ICCJ. Art. 8 alin. 1, teza 2, se aplică în mod corespunzător.

(2) De asemenea, un Complet de unificare poate sesiza Completul comun de unificare și pentru dezlegarea unei probleme de drept cu valoare principială, dacă se consideră necesar în interesul dezvoltării dreptului sau al asigurării jurisprudenței unitare. Art. 8 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.

Art. 20 Compunerea

(1) Completul comun de unificare este compus din:

- a. președintele ICCJ;
- b. președinții celor patru secții ale ICCJ;
- c. un judecător din fiecare secție a ICCJ;
- d. președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare și judecătorul cu cea mai mare vechime la ICCJ, membru al aceluiași complet.

(2) Colegiul de conducere al ICCJ numește câte un judecător din fiecare secție

pentru funcția de membru în Completul comun de unificare, precum și pe înlocuitorii acestora, pentru un mandat de un an calendaristic, ce poate fi reînnoit.
(3) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare este în același timp membru al acestui complet conform alin. 1 lit. c), va fi înlocuit în Completul comun de unificare de către judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură dintre judecătorii ICCJ și care nu este membru conform alin. 1 lit. c).
(4) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare se află în imposibilitatea de a participa la ședința Completului comun de unificare, va fi înlocuit de judecătorul cel mai în vârstă din completul respectiv.
(5) În cazul în care completul care a sesizat Completul comun de unificare este prezidat de către Președintele ICCJ sau de un președinte de secție, acesta va fi înlocuit de judecătorul cel mai în vârstă din respectivul complet.
(6) Președintele ICCJ îndeplinește și funcția de președinte al Completului comun de unificare. În cazul în care președintele se afla în imposibilitate de a prezida ședința, Completul comun de unificare este prezidat de către vice-președintele ICCJ. În situația în care și vice-președintele se afla în imposibilitate, ședința va fi prezidată de către președintele de secție cu cea mai mare vechime în aceasta funcție.
(7) Președintele Completului comun de unificare va numi un raportor din rândul membrilor acestuia, care nu este membru al completului care a făcut sesizarea.
Art. 21 În procedura în fața Completului comun de unificare al ICCJ, prevederile procedurale ale capitolului II din prezenta lege se aplică în mod corespunzător.
Capitolul IV <i>Sesizarea ICCJ de către curți de apel și tribunale în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept</i>
Art. 22 Sesizarea ICCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile
(1) Dacă, soluționând o cauză în ultima instanță, un complet de la curtea de apel sau de la tribunal dorește să devieze de la o decizie a unui Complet de unificare, sau a Completului comun de unificare, de la o hotărâre prealabilă pronunțată în baza art. 22 alin. 2 din prezenta lege, sau de la o decizie pronunțată în recursul în interesul legii, potrivit capitolului VI din prezenta lege, mai întâi trebuie să obțină o decizie a ICCJ cu privire la respectiva problemă de drept. Art. 8 alin. 5 se aplică în mod corespunzător.

(2) În aceleași condiții, un complet al unei curți de apel poate să solicite o hotărâre prealabilă a ICCJ, atunci când o problemă de drept dezbătută într-o cauză aflată pe rolul său are o valoare principială și încă nu a fost soluționată prin decizie a ICCJ sau dacă respectiva problemă de drept nu a fost dezlegată în mod unitar în practica ICCJ. Art. 8 alin. 4 și 5 se aplică în mod corespunzător.
(3) Părțile cauzei aflate pe rolul curții de apel sau al tribunalului nu au dreptul de a solicita sesizarea ICCJ în vederea obținerii unei decizii privind o problemă de drept. Hotărârea prin care curtea de apel sau tribunalul sesizează ICCJ în vederea obținerii unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept nu este supusă nici unei cai de atac.
(4) Completul care dorește să sesizeze ICCJ, conform prezentului articol, va aduce acest fapt la cunoștința părților.
(5) Odată cu sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, completul care face sesizarea suspenda judecata în cauza respectiva. Suspendarea încetează odată cu pronunțarea de către ICCJ a hotărârii prealabile pentru dezlegarea problemei de drept.
Art. 23 Completul competent Daca sesizarea vizează o problemă de drept care cade în competența unui complet specializat al ICCJ, va fi competent respectivul complet. În celelalte situații, hotărârea prealabilă cu privire la problema de drept se dă către Completul de unificare al secției ICCJ competente să judece în respectiva materie sau, după caz, de către Completul comun de unificare, când problema de drept cade în competența mai multor secții. Judecata are loc în camera de consiliu, fără citarea părților. Părțile pot prezenta în scris punctele lor de vedere, numai cu privire la respectiva problema de drept. Prin excepție, când consideră oportun, completul ICCJ investit cu cauza poate dispune citarea părților. Dispozițiile art. 11, 13 și 14 alin. 1 se aplică în mod corespunzător.
Art. 24 Hotărârea (1) Instanță respinge cererea ca inadmisibilă, dacă aceasta nu conține formularea întrebării abstracte pentru care se solicită o soluție, dacă poziția pe care instanță dorește să o adopte cu privire la problema de drept nu diferă, în esență, de jurisprudența relevantă a ICCJ, sau, dacă cererea se datorează unei interpretări eronate a jurisprudenței ICCJ și dacă problema de drept trimisa potrivit art. 23 alin. 2, nu are valoare principială. (2) Instanța hotărăște numai cu privire la problema de drept supusă dezlegării prin cererea de pronunțare a hotărârii prealabile. Dispozițiile art. 15, alin 2 și 3 și ale art. 17 se aplică în mod corespunzător. (3) Hotărârea prealabilă a ICCJ pentru dezlegarea unei probleme de drept este

obligatorie pentru completul care a făcut sesizarea în soluționarea cauzei. Dincolo de cauza în discuție, hotărârea preliminară va fi respectată ca precedent, în limitele prevăzute de lege.

Capitolul V

Revizuire pentru nerespectarea practicii unitare a ICCJ

Art. 25 Revizuirea

(1) În situația în care curtea de apel sau tribunalul au judecat în ultimă instanță, părțile pot sesiza ICCJ cu o cerere de revizuire, pe motiv că, în judecarea cauzei lor, instanță a deviat, în soluționarea unei probleme de drept, de la o hotărâre a Completului de unificare sau a Completului comun de unificare, de la o hotărâre prealabilă potrivit art. 22 alin. 2 din prezenta lege sau de la o decizie pronunțată în recursul în interesul legii, potrivit capitolului VI din prezenta lege și, că, prin urmare, hotărârea pronunțată este în detrimentul revizuentului din revizuire.

(2) Cererea de revizuire se depune la instanță care a pronunțat hotărârea, în termen de trei luni de la data pronunțării. Cererea de revizuire trebuie să indice practica relevantă a ICCJ care, în opinia revizuentului, nu a fost respectată, și să fundamenteze motivele pentru care se consideră că nerespectarea deciziei contestate a condus la pronunțarea unei hotărâri în detrimentul revizuentului.

(3) Revizuirea nu are efect suspensiv de executare. După sesizarea cu revizuire, ICCJ poate să suspende executarea deciziei contestate, la cererea revizuentului și numai după depunerea unei cauțiuni, al cărei quantum va fi stabilit conform dispozițiilor generale din Codul de procedura civilă.

Art. 26 Procedura în fața Completului competent

(1) Competența de a judeca revizuirea se stabilește în conformitate cu dispozițiile generale privind distribuirea cauzelor la completele ICCJ. Revizuirea se judecă de Completul competent, potrivit legii, după materie.

(2) Întâi ICCJ decide cu privire la admisibilitatea revizuirii, după ce intimatului i s-a acordat posibilitatea de a depune întâmpinare. Instanța respinge cererea de revizuire ca inadmisibilă dacă aceasta nu îndeplinește cerințele de formă prevăzute la art. 26 alin 2, respectiv, dacă revizuentul nu a indicat convingător devierea de la o decizie relevantă a ICCJ, sau dacă nu a fundamentat în mod convingător motivul pentru care nerespectarea jurisprudenței respective a condus la pronunțarea unei decizii în detrimentul său. Decizia va motiva pe scurt motivele pentru respingerea cererii de revizuire; motivarea nu este necesară în cazul în care nu ar contribui la mai buna lămurire a condițiilor de admisibilitate a unei revizuirii.

(3) Judecata are loc cu respectarea procedurii prevăzute de lege pentru judecata revizuirii la ICCJ.

Decizia de respingere a cererii de revizuire nu este supusă nici unei căi de atac.

În cazul în care ICCJ admite cererea de revizuire, dispune trimiterea cauzei spre rejudecare instanței competente să soluționeze revizuirea.
Art.27 Dispozițiile capitolului V al prezentului proiect de lege nu se aplică asupra hotărârilor pronunțate până la intrare în vigoare a acestei legi.
Capitolul VI Modificarea unor dispoziții din Codul de procedură civilă și Codul de procedură penală Art. 28 – Titlul VI „Recursul în interesul legii” al Cărții II din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: Titlul VI Recursul în interesul legii I. Articolul 329 se modifică și va avea următorul cuprins:
Art. 329 – Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești în situațiile în care legea nu prevede o calea atac la ICCJ.
După art. 329 se introduc două noi articole, articolul 329¹ și art. 329², cu următorul cuprins:
Art. 329¹ – (1) Recursurile în interesul legii se judecă de completul specializat în materie. În materiile care nu au fost atribuite unui complet specializat, recursurile în interesul legii se judecă de completul de unificare al Secției competente material din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.
(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înalta Curte de Casație și Justiție conform art. 19 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.
(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.

(4) În cazul în care colegiul de conducere al unei curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.
(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești irevocabile, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să se aplice de o manieră generală. Cererea de sesizare trebuie să conțină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.
(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifică dacă aceasta îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. În cazul în care nu sunt îndeplinite toate condițiile procedurale, Completul de Unificare va acorda inițiatorului un termen pentru completarea sau modificarea cererii. După împlinirea termenului, Completul de unificare va respinge cererea pe motive de procedură, în cazul în care nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții de admisibilitate. Decizia cuprinde motivele de respingere. Inițiatorul poate face o nouă cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.
Art. 329² – (1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.
(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.
Art. 29 – Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:
1. Articolul 414² se modifică și va avea următorul cuprins: Recursul în interesul legii Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor penale și de procedură penală, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești în situațiile în care legea nu prevede o calea atac la ICCJ.
2. După articolul 414² se introduc două noi articole, articolul 414³ și articolul 414⁴, cu următorul cuprins:

Art. 414³ Judecarea recursului în interesul legii „(1) Recursurile în interesul legii se judecă de Completul de unificare din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.
(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 19 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.
(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.
(4) În cazul în care colegiul de conducere al unei curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.
(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești definitive, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să se aplice de o manieră generală. Cererea de sesizare trebuie să conțină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.
(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifică dacă aceasta îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. În cazul în care cererea nu îndeplinește toate condițiile procedurale, Completul de unificare va acorda inițiatorului un termen pentru completarea sau modificarea cererii. După împlinirea termenului, Completul de unificare respinge cererea pe motive de procedura, dacă nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții de admisibilitate. Decizia cuprinde motivele de respingere. Inițiatorul poate face o nouă cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.”
Art. 414⁴ Soluționarea recursului în interesul legii „(1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.”

Art. 30 – Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 414² se modifică și va avea următorul cuprins:

Recursul în interesul legii

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor penale și de procedură penală, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”

2. După articolul 414² se introduc două noi articole, articolul 414³ și articolul 414⁴, cu următorul cuprins:

Art. 414³

Judecarea recursului în interesul legii

Art. 329¹ – (1) Recursurile în interesul legii se judecă de completul specializat în materie. În materiile care nu au fost atribuite unui complet specializat, recursurile în interesul legii se judecă de completul de unificare al Secției Penale din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.

(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 15 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.

(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.

(4) În cazul în care colegiul de conducere al curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața în fața Completului de unificare competent.

(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești definitive, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să

definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să se aplice de o manieră generală. Cererea de sesizare trebuie să conțină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.

(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifică dacă cererea îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. În cazul în care nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții, Completul de Unificare respinge cererea pe motive de procedură. Decizia cuprinde motivele de respingere. Inițiatorul poate face o nouă cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.”

Art. 414⁴

Soluționarea recursului în interesul legii

(1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese

Capitolul VI Dispoziții finale și tranzitorii

Art. 31 Abrogarea unor dispoziții

La data intrării în vigoare a prezentei legi se abroga art. 25 lit. a și b și art. 26 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 32 Intrarea în vigoare

Prezenta lege va intra în vigoare în termen de trei luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PROIECT DE LEGE

**LEGE PRIVIND PROMOVARE PRACTICII UNITARE LA NIVELUL
INSTANTELOR JUDICIARE**

Capitolul I Completele specializate	Observații
Art. 1 Completele specializate la ÎCCJ	
(1) În cele patru secții ale ÎCCJ se constituie complete specializate, formate din câte trei judecători. Numai completele specializate vor putea judeca în materii date în competența lor.	Alin 1: Specializarea constituie o metodă ușoară și eficientă pentru susținerea unei practici unitare și de calitate. Dacă se aplică pe verticală în sistemul instanțelor, înseamnă că numai un număr limitat de judecători de la ÎCCJ și de la celelalte niveluri vor judeca problemele din domeniul respectiv de drept. În aceste domenii de drept jurisprudența contradictorie a completelor de la o instanță – cel mai important la nivelul ÎCCJ – ar fi virtual exclusă, cu excepția rară în care volumul de activitate în respectiva materie necesită înființarea mai multor complete specializate. Fluxul de informații de sus în jos și invers va fi eficient și productiv. Judecătorii respectivi vor fi bine informați cu privire la probleme de drept din domeniul lor de specializare și vor fi capabili să stabilească o jurisprudență de încredere în domeniul lor, într-un timp relativ scurt. În același timp, vor îmbunătăți calitatea jurisprudenței din materia respectivă, ca rezultat al dezvoltării unei expertize specializate nu numai în materie de drept dar și în ceea ce privește o mai

	bună înțelegere a aspectelor de fapt și practici esențiale, pertinente domeniului special, un alt element crucial pentru găsirea unor soluții corecte. Mai mult, specializarea magistraților potrivit dispozițiilor prezentului proiect de lege, ar permite utilizarea în cel mai eficient mod a resurselor limitate, disponibile pentru pregătirea de specialitate. Această pregătire va fi direcționată numai către acei magistrați cărora le-au fost atribuite competente speciale de către colegiul de conducere și care, astfel, vor fi capabili să transpună, în mod direct pregătirea de specialitate, într-o mai bună practică. În esență, același lucru este valabil și în ceea ce privește resursele limitate pentru achiziționarea – adeseori foarte costisitoare – de cărți, reviste de specialitate etc. În anumite domenii de drept. Dacă, de exemplu, toate cauzele tratând aspecte din dreptul societăților comerciale s-ar concentra la complete specializate de la nivelul ÎCCJ și de la cele 15 curți de apel, numărul judecătorilor (care ar urma să fie) specializați în acest domeniu de drept complicat și solicitant nu va fi mai mare de 80 în total, dacă am lua în considerare complete de trei judecători, plus doi judecători, ca posibili înlocuitori la ÎCCJ și la fiecare dintre cele 15 curți de apel. Ar fi relativ ușor să se ofere pregătire de specialitate în materia dreptului societăților comerciale și să se pună literatura de specialitate la dispoziția celor 80 de judecători. Efectele pozitive vor fi rapid resimțite, și în sensul că, calitatea actului de justiție precum și stabilitatea jurisprudenței în aceste domeniu de drept, va ajunge în curând la nivelul acelor sisteme unde lucruri sunt deja așezate. Alternativa ar fi să se lase mai departe hazardului cine va soluționa cauze privind
--	--

dreptul societăților comerciale, prin rotație, potrivit sistemului gen loterie al repartizării aleatorii. Evident, această alternativă nu poate ameliora calitatea jurisprudenței și nici nu poate crește gradul de credibilitate a acesteia, în materia dreptului societăților comerciale, care reprezintă un factor important pentru mediul de afaceri și dincolo de acesta. Același lucru ar fi valabil pentru orice materie care necesită ca judecătorii să dețină cunoștințe juridice speciale.

Prin urmare, specializarea oferă o șansă, ce nu trebuie neglijată, de a îmbunătăți calitatea jurisprudenței, precum și capacitatea acesteia de a genera încredere - și asta fără să genereze oarecare costuri suplimentare. Dimpotrivă, resurse financiare pentru învățământul continuu pot să fie folosite în modul cel mai eficient și focusat pentru judecătorii care lucrează în aceste domenii.

Specializarea este în cel mai înalt grad necesară la nivelul ÎCCJ, unde se poate considera că ar avea cea mai mare eficiență și ar aduce cele mai mari beneficii. Însa, legea actuală privind organizarea judiciară nu prevede expres nici măcar *posibilitatea* de a avea complete specializate la nivelul ÎCCJ. Nu prevede, de exemplu, nici obligația ca ÎCCJ să repartizeze cauzele în mod aleatoriu sau să aibă complete fixe. Dispozițiile relevante se aplică numai celorlalte instanțe (a se vedea Capitolul II, art. 41, 52, 53 din Legea 304/2004). Acest lucru ar trebui schimbat de urgență prin amendamente corespunzătoare la legea privind organizarea judiciară. Modificarea Regulamentului de organizare și funcționare a ÎCCJ nu ar fi suficientă. Conform art. 73 (3) I, din Constituție, funcționarea instanțelor trebuie reglementată prin lege organică.

(2) Colegiul de conducere al ÎCCJ va stabili, după consultarea secțiilor, o listă a materiilor pentru care se vor înființa complete specializate. La sfârșitul fiecărui an, această listă va fi reanalizată și se va decide dacă lista necesită modificări prin adăugarea unor materii suplimentare sau prin efectuarea altor modificări necesare.	Alin. 2: Specializarea nu ridică probleme semnificative de ordin organizatoric cu privire la repartizarea volumului de activitate. Principiul, ce stă în spatele repartizării aleatorii nu este în nici un fel încălcat, dat fiind faptul că este exclusă orice manipulare privind competențele, prin faptul că toate cauzele ce țin de un anumit domeniu de specializare vor fi soluționate exclusiv de către completul specializat. Nu reprezintă o problemă nici faptul că cele mai multe specializări nu ar putea să alcătuiască o normă întreagă de lucru pentru un judecător sau un complet. În aceste situații, atribuirea unei specializări va fi combinată cu competența de a judeca și cauze generale, adică un judecător/complet poate avea în competență mai multe specializări care, împreună, vor alcătui o normă anuală întreagă. De asemenea, acolo unde într-un anumit domeniu volumul de activitate este foarte mare, poate fi necesară înființarea mai multor complete specializate. Chiar dacă în aceste condiții jurisprudența contradictorie nu poate fi exclusă, concentrarea competenței oferă totuși un avantaj important față de repartizarea aleatorie care ar implica <i>toate</i> completele instanței. Dincolo de efectul de calificare al specializării, completele specializate vizate pot să își prezinte reciproc practica și să aibă discuții comune pe problemele de drept în discuție, în scopul de a evita contradicțiile. Repartizarea cauzelor între judecători/complete specializate și judecători/complete de drept comun (nespecializate) va fi echilibrată, deoarece și completele specializate, în principiu, vor fi incluse în sistemul de repartizare aleatorie. Pentru fiecare cauză specială care le este repartizată, sistemul le va excepta de la repartizarea următorului dosar de drept
---	---

comun (nespecializat) pe care, altfel, l-ar fi primit, în ciclul regulat al sistemului de repartizare aleatorie.

Ar putea exista situații când numărul cauzelor speciale repartizate judecătorului/ completului va depăși în mod semnificativ numărul mediu de cauze repartizate altor complete din cadrul aceleiași instanțe. Acesta este cazul domeniilor specializate care au o mare importanță în practică. În astfel de situații, colegiul de conducere va trebui să reacționeze și să înființeze unul sau mai multe complete specializate suplimentare pentru domeniul respectiv, precum și reguli de repartizare a cauzelor specializate între diferitele complete specializate.

Astfel, de exemplu, dacă volumul de activitate al completului specializat în dreptul societăților comerciale ar depăși media cu 1/3, colegiul de conducere ar putea dispune, ca fiecare al treilea dosar pe dreptul societăților comerciale care se înregistrează, să fie repartizat celui de-al doilea judecător/complet specializat în această materie. De vreme ce toate instanțele vor fi dotate cu sistemul ECRIS, cu un soft corespunzător, va fi ușor pentru colegiul de conducere să controleze fluxul volumului de activitate din cadrul instanței și să reacționeze atunci când considera necesar să ia măsuri.

Rămâne problema repartizării cauzelor care privesc mai multe materii specializate. Aceasta situație poate fi ușor rezolvată printr-o prevedere în regulament sau printr-o dispoziție a colegiului de conducere care să reglementeze ce specialitate are prioritate în relație cu celelalte și în ce ordine. Un model corespunzător și experimentat poate să fie furnizat.

(3) Conflictele referitoare la repartizarea dosarelor vor fi soluționate de către Colegiul de Conducere al ÎCCJ. Decizia Colegiului de Conducere este definitivă.	
(4) Colegiul de conducere al ÎCCJ stabilește, înainte de începutul fiecărui an, componența completelor specializate pentru anul următor. Judecătorii pot fi repartizați din nou într-un complet specializat, după aprecierea Colegiului de conducere. Colegiul de conducere poate să repartizeze judecătorii în completele specializate numai după ascultarea acestora. Judecătorii pot face parte, în același timp, din mai multe complete specializate, iar o materie specializată poate fi dată în competența mai multor complete, în funcție de volumul de activitate pe materia respectivă.	Alin. 4: în interesul clarității și în ceea ce privește imperativul constituțional, care prevede reglementarea funcționării ÎCCJ în lege, proiectul detaliază rațiunile pentru care schimbarea compunerii unui complet poate avea loc, în mod excepțional, în timpul anului. Repartizarea aleatorie, precum și repartizarea conform specializării poate, uneori, să ducă la o supraîncărcare a judecătorului/completului, atunci când sistemul le atribuie un număr mare de cauze extrem de complexe. În asemenea situații judecătorii respectivi trebuie să informeze colegiul de conducere, iar acesta trebuie să facă ajustări acolo unde consideră că este justificat.
(5) în decursul anului, Colegiul de conducere poate schimba componența unui complet specializat numai dacă se consideră necesar din cauza volumului de muncă excesiv al unui judecător sau complet sau din cauza volumului de muncă insuficient al unui judecător sau complet, sau ca o consecință a transferului judecătorilor în altă funcție, a pensionării acestora sau a imposibilității permanente de a-și exercita funcția. Înainte de a dispune astfel de modificări, vor fi ascultate punctele de vedere ale președintelui secției respective și ale judecătorilor afectați de aceasta modificare.	
(6) Toate cauzele care nu cad în competența unui complet specializat se repartizează aleatoriu.	Alin. (6): Dispoziția clarifică faptul că principiul repartizării aleatorii nu este încălcat în situația în care cauze care țin de

Principiul specializării are prioritate față de principiul repartizării aleatorii. Echilibrarea volumului de muncă între completele de judecată se face astfel încât numărul dosarelor, care în baza sistemului de repartizare aleatorie ar reveni unui anumit complet de judecată, se va reduce corespunzător la fiecare dosar care îi este repartizat în domeniul său de specialitate.	o anumită materie specializată, nu sunt repartizate conform acestui sistem. Esența și obiectivul repartizării aleatorii înseamnă că se exclude orice manipulare cât privește competența completului și a judecătorului. Acest principiu este pe deplin respectat când <i>toate</i> cauzele care aparțin materiei respective vor fi tratate exclusiv de completul specializat stabilit prin hotărârea colegiului de conducere.
(7) Odată ce au fost repartizate unui complet, cauzele nu pot fi transferate unui alt complet, cu excepția situațiilor prevăzute de lege.	
(8) Colegiul de conducere poate dispune ca judecătorul dintr-un complet specializat, care a lucrat la un dosar aflat pe rolul respectivului complet, să păstreze dosarul respectiv spre soluționare, chiar dacă este mutat la alt complet.	Alin. (9): Această prevedere are aplicabilitate practică în mod special în cauzele extrem de complexe și de lungă durată, care se află de multă vreme pe rolul completului și dacă judecătorul respectiv s-a ocupat de soluționarea acelei cauze.
Art. 2 Completele specializate de la curțile de apel	
(1) Prevederile art. 1 se aplică în mod corespunzător pentru curțile de apel. În măsura în care legea prevede competența funcțională a judecătorului unic, Colegiul de conducere va atribui specializarea judecătorilor unici.	Alin. 1: În măsura în care, completele specializate, stabilite la nivelul curții de apel corespund cu specializările la nivelul ÎCCJ, va rezulta o „specializare pe verticală”, ceea ce ar face ca beneficiile generale ale specializării să se resimtă rapid și la instanțele în circumscripțiile acestora. Completele specializate de la curțile de apel vor aplica și vor face cunoscută practica ÎCCJ în materie și, astfel, vor unifica jurisprudența în propriile circumscripții. Ele nu vor devia de la jurisprudența ÎCCJ, ci doar vor face o sesizare pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile conform Art. 22, acestui proiect, atunci când doresc să devieze de la

	jurisprudența ÎCCJ.
(2) Listele anuale privind completele și judecătorii specializați întocmite de către Curțile de apel vor avea în vedere și lista anuală a completelor specializate întocmite de către Colegiul de Conducere al ÎCCJ.	
Art. 3 Completele specializate de la tribunale și judecătorii	
(1) Colegiile de Conducere ale tribunalelor și judecătorilor pot dispune înființarea de complete specializate. În măsura în care legea prevede competența funcțională a judecătorului unic, Colegiul de conducere va atribui specializarea judecătorilor unici.	Alin. 1: Specializarea ar aduce multe beneficii și în ceea ce privește îmbunătățirea calității și a caracterului unitar al practicii de la tribunale. Totuși, având în vedere faptul că tribunalele judecă mai ales în primă instanță și că unele tribunale sunt destul de mici, ar trebui să fie lăsat – în acesta perioada inițială – la aprecierea Colegiilor de conducere, să decidă cu privire la situația individuală de la fiecare tribunal, dacă să le înființeze și în ce materii. Probabil că tribunalele vor urma exemplul, de îndată ce în activitatea cotidiană se vor simți beneficiile specializării – și în ceea ce privește eficiența – de la ÎCCJ și curțile de apel.
(2) În măsura în care tribunalele și judecătoriile înființează specializări prevederile art. 1 se aplică în mod corespunzător.	
(3) Listele anuale privind completele de judecată și judecătorii specializați, întocmite de către tribunale și judecătorii vor avea în vedere, în măsura în care competențele lor materiale corespund celor de la Curtea de Apel, și lista anuală a completelor specializate întocmită de către Colegiul de Conducere al Curții de Apel în a cărei circumscripție se află.	

Art. 4 Cumularea specializărilor	
(1) În funcție de încărcătura din domeniile de specializare și de necesitatea de a asigura o repartizare corectă și egală a muncii, completele specializate pot avea în competență, fie mai multe materii specializate, fie o combinație de domenii specializate și materie generală.	Prevederea clarifică faptul că, din motive de organizare, unuia și aceluiași complet i se pot atribui mai multe specializări diferite.
(2) De asemenea pot fi înființate mai multe complete cu aceeași specializare. Repartizarea dosarelor în domenii specializate între complete cu aceeași specializare se va face în ordinea înregistrării acestora, începând cu completul întâi.	

Art. 5 Între judecătorii completelor specializate activitatea se distribuie conform deciziei comune a membrilor fiecărui complet. Decizia este cuprinsă într-un proces-verbal comun, încheiat la începutul anului, pentru durata anului respectiv.	Repartizarea aleatorie a cauzelor către complete (specializate) necesită reguli în ceea ce privește modalitatea de repartizare a cauzelor între judecători în cadrul completului. O metodă ar fi să se prevadă faptul că dosarele care se înregistrează sunt repartizate, prin rotație, în ordinea înregistrării lor.
Art. 6 Prevederile acestei legi privind specializarea nu se aplică instanțelor militare.	Această prevedere are în vedere faptul că instanțele militare sunt structurate în mod diferit față de celelalte instanțe și au competențe speciale.
Capitolul II Completul de unificare de la nivelul fiecărei secții a ICCJ	
Art. 7 Înființarea Completelor de unificare În scopul menținerii practicii unitare în cadrul celor patru secții ale ICCJ - Secția civilă și de proprietate intelectuală, Secția Penală, Secția Comercială și Secția de Contencios Administrativ și Fiscal – în fiecare dintre aceste secții se înființează un Complet de unificare.	Pentru a evita jurisprudența neunitară și contradictorie și pentru a-și îndeplini obligația constituțională de a "asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii", ÎCCJ are nevoie de mecanisme procedurale eficiente pentru a hotărî într-un mod eficient cu privire la conflictele de jurisprudență, existente sau viitoare, prin complete care au competența specifică de a trata aceste probleme. Acestea vizează conflicte în <u>cadrul secțiilor</u> și conflicte <u>între secții</u>. Prevederile capitolului II privesc necesitatea asigurării unei jurisprudențe unitare în <u>cadrul</u> celor patru secții specializate ale ÎCCJ, iar Capitolul III se referă la jurisprudența conflictuală <u>între secții</u>. Fiecare dintre aceste patru secții ale ÎCCJ este, în sine, comparabilă cu o instanță supremă specializată. De aceea, fiecare dintre aceste secții are nevoie de un

	mecanism eficient pentru a asigura interpretarea și implementarea unitară a legii în cadrul secției. Acest mecanism poate fi realizat prin înființarea, în fiecare secție, a unui Complet de unificare, completele fiind obligate să sesizeze completul secției lor, ori de câte ori intenționează să modifice jurisprudența stabilită a unui alt complet al aceleiași secții, propria lor jurisprudență, sau să devieze de la o hotărâre pronunțată de către Completul de unificare. Acesta ar fi un sistem similar cu cele care funcționează, de exemplu, la Curtea Supremă a Germaniei.
Art. 8 Competența și sesizarea (1) Completul de unificare al secției judecă atunci când, în soluționarea unei probleme de drept, un complet al unei secții intenționează să devieze de la o decizie pronunțată de un alt complet al aceleiași secții, de la propria sa jurisprudență, sau de la o decizie pronunțată de Completul de unificare al secției. Obligația de a sesiza completul de unificare în situația în care există opinii diferite cu privire la o problemă de drept, privește decizii ale ICCJ publicate în Buletinul Casației, în Buletinul jurisprudenței (Culegeri de decizii ale ICCJ) începând cu anul 2003, în Monitorul Oficial al României, începând cu anul 2003, precum și toate deciziile publicate pe pagina de internet a ICCJ începând cu anul 2003.	Alin. 1: Obligația completelor de a sesiza Completul de unificare al secției lor asigură, pe cât posibil, menținerea unei practici unitare a fiecărei secții și excluderea, pe cât posibil, a deciziilor contradictorii în cadrul fiecărei secții și evitarea unor hotărâri contradictorii pe probleme de drept. Totuși, din punct de vedere practic, va fi evident, imposibil pentru judecătorii de la ÎCCJ să verifice din prima zi în care legea intră în vigoare, toată jurisprudența relevantă din anii anteriori, mai ales în condițiile în care aceasta jurisprudență este publicată în mică măsură, de multe ori neunitară și fragmentată și în numeroase cazuri privește legi care, între timp, au suferit modificări. Problema este tratată în teza a 2-a a alineatului 1. unde se limitează domeniul de aplicare al acestei dispoziții la deciziile ÎCCJ care au fost publicate în Buletinul Casației (lansat în 2005), în Buletinul Jurisprudenței (Culegere de decizii ale ÎCCJ) cu începere din anul 2003, în Monitorul Oficial al României, începând din anul 2003 și la toate deciziile publicate pe pagina de internet a instanței supreme

	începând din anul 2003. Prin stipularea acestor limitări, proiectul de lege stabilește un punct de plecare clar și precis pentru consolidarea practicii unitare la nivelul ÎCCJ și dincolo de aceasta. Din acest moment, practica ÎCCJ își va îndeplini într-o măsură tot mai mare misiunea constituțională de asigurare a unei interpretări și aplicări unitare ale legii. Această evoluție se va completa cu o evoluție simultană la nivelul instanțelor. Instanțele vor trebui să țină cont de practica ÎCCJ și părțile își vor putea fundamenta recursul pe această practică, ori de câte ori o instanță pronunță o hotărâre definitivă, cu neglijarea jurisprudenței ÎCCJ (vezi art.25). În situația în care, conform legii, hotărârea nu este supusă unei căi de atac la ÎCCJ, mecanismele prevăzute în art. 22 (Sesizarea ÎCCJ de către curți de apel și tribunale pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile) și în art. 25 (Revizuire pentru nerespectarea practicii unitare a ÎCCJ) din acest proiect de lege, sunt două elemente suplimentare care se adăugă unui sistem coerent pentru unificarea practicii la nivelul tuturor instanțelor.
(2) Alin. 1 din prezentul articol se aplică și atunci când au fost publicate mai multe decizii divergente cu privire la o anumită problemă de drept, chiar dacă un complet dorește să decidă în concordanță cu una dintre deciziile divergente.	Alin. (2): Prevederea este destinată cazului unui complet confruntat cu mai multe decizii diferite pe aceeași problemă de drept. Fie că respectivul complet ar dori să adopte o cu totul altă poziție privind dezlegarea problemei de drept, fie că ar dori să urmeze una dintre diferitele decizii, ar devia, oricum, de la practica unuia sau mai multor complete ale secției. De aceea, art. 8 alin. 1 s-ar aplica întotdeauna în astfel de cazuri. Prin urmare, vechea practică neunitară ar fi înlocuită de o decizie a Completului de unificare, care ar urma să fie punctul de reper pentru deciziile viitoare pe problema respectivă de drept pentru judecătorii din cadrul ÎCCJ și pentru toate instanțele.

(3) Un complet poate sesiza Completul de unificare și în vederea obținerii unei hotărâri cu privire la o problemă de drept cu valoare principială, dacă se consideră necesar în interesul dezvoltării dreptului sau al asigurării jurisprudenței unitare.	Alin. (3): acest alineat intenționează să împiedice în mod <u>pro-activ</u> apariția practicii neunitare într-o secție și să ofere interpretarea autorizată a Completului de unificare într-o fază timpurie, când situația unei probleme de drept prezintă o importanță deosebită. În condițiile stipulate în alin. 3, prezentarea unei cereri pentru obținerea unei hotărâri prealabile nu este obligatorie. Rămâne la latitudinea completului respectiv dacă apreciază ca oportună aplicarea prevederii. Cu toate acestea, sesizarea discreționară conform alin. 3 este singurul instrument – și, din această cauză, indispensabil – pentru unificarea practicii în cauzele în care, din motivele expuse anterior, nu există obligația de a sesiza Completul de unificare conform alin. 1 din prezentul articol. Acesta este un domeniu amplu, dat fiind faptul că alin. 1 se referă numai la decizii publicate începând din anul 2003. Nu există motiv temeinic pentru temerea, că Completul de unificare va fi supraîncărcat cu sesizări în baza alin. 3. Completele ÎCCJ vor aplica prevederile cu diligență și responsabilitate atunci când aplică alin. 5, care prevede de asemenea un filtru împotriva sesizărilor redundante.
(4) Se consideră că o problemă de drept are valoare principială dacă nu a fost încă dezlegată de către ICCJ și dacă se poate aprecia ca va apărea și pe viitor în mod repetat și că ar putea fi soluționată în mod diferit.	Alin. (4): Prin definiția legală din alin. 4 se intenționează clarificarea condițiilor în care un complet poate să sesizeze Completul de unificare conform art. 3.
(5) Atunci când sesizează Completul de unificare conform prezentului articol, completul trebuie să formuleze respectiva problema de drept în mod abstract, astfel încât răspunsul să poată fi aplicat unui număr mare de spețe, independent de cauza aflată pe rol. Completul trebuie să indice motivele pentru care	Alin. 5: Prin cerințele din alin. 5 se intenționează formalizarea procesului de sesizare, pentru a asigura aplicarea judicioasă a prevederii și pentru a facilita continuarea procedurii.

consideră problema de drept pertinentă în soluționarea cauzei respective, modul în care dorește să soluționeze problema de drept și argumentele în favoarea soluției respective.	
Art. 9 Compunerea (1) Completul de unificare este compus din: a. Președintele secției; b. Președintele completului care a sesizat Completul de unificare; c. trei judecători din cadrul respectivei secții.	În mod diferit față de reglementarea cuprinsă în art. 26 din Legea 304/2004, care prevede că adunarea judecătorilor – mai mult de 110 (!) – de la ÎCCJ ar urma să decidă atunci când „o secție (...) consideră că este necesar să revină asupra propriei jurisprudențe”, Completul de unificare ar urma să fie un complet propriu-zis. În principiu, Completul de unificare ar trebui să cuprindă și un judecător reprezentând completul care a pronunțat decizia pe o problemă de drept de la care dorește să devieze completul care a făcut sesizarea. Totuși, pentru moment, ar părea nerealizabil, ținând cont de faptul că la nivelul ÎCCJ completele stabile au fost înființate doar cu dată recentă.
(2) În cazurile în care completul de unificare este sesizat în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept sau cu un recurs în interesul legii, completul de unificare este compus din: a. Președintele secției și b. patru judecători din cadrul respectivei secții.	În principiu, Completul de unificare ar trebui să includă și judecători ce reprezintă completul care a pronunțat hotărârea pe o problemă de drept de la care dorește să devieze. Însă, pentru moment, acest lucru nu ar părea realizabil, dat fiind faptul că abia recent au fost înființate complete fixe la nivelul ÎCCJ.
(3) Colegiul de conducere al ICCJ va numi ca membri ai Completului de unificare câte cinci judecători din fiecare secție, precum și pe înlocuitorii acestora, pentru mandate de câte un an calendaristic, ce pot fi reînnoite.	Aceeași motivare este în principiu, valabilă și pentru Completul comun de unificare al secțiilor, conform art. 18 din prezentul proiect.
(4) Pe perioada exercitării mandatului paralel în Completul de unificare, cei cinci membri deplin ai acestui complet vor avea, în cadrul completului lor, un volum de activitate redus în mod corespunzător, în urma unei decizii a colegiului de conducere al ICCJ.	Cu privire la numărul judecătorilor care compun Completul de unificare, prezentul proiect ia în considerare argumentul ca un număr mai mare de judecători ar spori nivelul de acceptare al hotărârilor Completului de unificare. Totuși, nivelul de acceptare ar trebui, mai curând, să vină din

	calitatea motivării hotărârii. Se poate foarte bine argumenta că un număr de 5 judecători, incluzându-i pe cei trei judecători – în loc de cinci – din cadrul aceleiași secții, ar fi suficient și, în același timp, ar răspunde mai bine resurselor umane ale ÎCCJ, care sunt limitate. Implicarea <i>tuturor</i> judecătorilor unei secții și luarea unei decizii de manieră parlamentară nu este nici fezabil și nici potrivit pentru dezlegarea unei probleme de drept. Pe măsură ce România ar încerca să depășească practica neunitară curentă, să își modernizeze cadrul legislativ și să se adapteze la schimbările prefigurate în contextul european, va trebui soluționat un volum, probabil crescând, de probleme controversate de drept care vor trebui dezlegate. Astfel, judecătorii ÎCCJ ar trebui, în cele din urmă, să își petreacă o mare parte din timpul de lucru în ședințele secției, în timp ce restul cauzelor s-ar acumula, rezultând în cauze restante. Dincolo de aceasta, o discuție urmată de o votare într-o adunare mare, fără ca cineva să trebuiască să își asume responsabilitatea finală pentru soluție nu reprezintă un instrument eficient și judiciar pentru a dezlega în mod temeinic probleme complicate de drept.
(5) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul de unificare este unul dintre cei cinci membri deplin ai acestui complet, locul său în Completul de unificare va fi luat de înlocuitorul său, numit de colegiul de conducere al ICCJ. Această prevedere se aplică în mod corespunzător membrilor permanenți ai Completului de unificare care au participat la luarea deciziei de a sesiza Completul de unificare.	
(6) Completul de unificare va fi prezidat de către președintele secției.	Alin. (6): Dispoziția ia în considerare faptul că judecătorul care prezidează Completul

În cazul în care președintele secției nu poate prezida, completul de unificare este prezidat de judecătorul cu cea mai mare vechime în secția respectivă și care nu este membru al Completului de unificare.	de unificare ar trebui să cunoască cel mai bine jurisprudența secției.
(7) Președintele Completului de unificare va numi un raportor din rândul membrilor acestuia, care nu este membru al completului care a făcut sesizarea. Raportul întocmit de raportor este un material de uz intern pentru pregătirea deliberării în cadrul Completului de unificare. Materialul nu va fi prezentat părților sau parchetului.	Alineat (7): Dispoziția se referă la organizarea internă a Completului de unificare. Un raportor va fi însărcinat cu pregătirea deliberărilor completului, oferind membrilor completului informația esențială și punctul de plecare pentru găsirea soluției. Dispoziție împiedică situația în care un judecător ar putea fi influențat de o decizie anterioară a sa, pentru respectiva problemă de drept, să fie numit raportor. De asemenea, clarifică faptul că raportul raportorului este parte din procesul de deliberare și, ca atare, reprezintă un document de uz intern la care părțile nu au acces.

Art. 10 Luarea deciziilor Completul de unificare hotărăște cu votul majorității membrilor săi.	Procedura votului constituie un element esențial al procedurii instanței și, din acest motiv, trebuie, prevăzută, conform art. 73 alin. 3 lit. l) din Constituție, în legea organică.
Art. 11 Prioritatea activității în Completul de unificare Activitatea desfășurată în Completul de unificare are prioritate față de orice alte activități profesionale ale membrilor săi.	Completul de unificare are un rol central în asigurarea rolului de unificare al ÎCCJ. Prin urmare, activitatea acestuia trebuie să aibă prioritate, dincolo de faptul că există o datorie, față de părți, de a le soluționa cauza fără ca procesul să se prelungească excesiv, din necesitatea de a clarifica problema de drept care se ridică în cauza lor. Vezi și art. 12 alin. 1 teza 2, care prevede faptul că, Completul de unificare judecă în procedură de urgență.
Art. 12 Procedura (1) În absența unor dispoziții contrare în prezenta lege, în procedura în fața Completului de unificare se aplică dispozițiile Codului de procedură civilă, respectiv ale Codului de procedură penală, în materie penală. Completul de unificare va judeca în procedură de urgență și cu precădere.	Alin. 1: Se presupune că dispozițiile codului de procedură civilă, respectiv ale Codului de procedură penală, prevăd soluții potrivite referitoare la procedura în fața Completului de unificare, în măsura în care acest proiect de lege nu prevede reguli procedurale specifice.
(2) Când dispozițiile prezentei legi se referă la situația procedurală a părților, legea se aplică în mod corespunzător cu privire la inculpați și Ministerul Public.	Alin. 2: Pentru a simplifica formularea, proiectul de lege face referire la "părțile" din cauza respectivă. alin. 2 clarifică faptul că aceeași formulare se aplica inculpatului și Ministerului Public, atunci când participă în proces.

Art. 13 Sesizarea Completului de unificare (1) Procedura în fața Completului de unificare este inițiată prin sesizarea acestuia de către completul care solicită decizia Completului de unificare. Sesizarea va indica hotărârea de la care completul dorește să devieze în soluționarea unei cauze. Sesizarea trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute în art. 8 alin. 5 din prezenta lege. Completul în cauză va comunica părților o copie a sesizării.	Alin. 1: Cerințele prevăzute în alineatul 1 vizează formalizarea procedurii de sesizare în interesul asigurării aplicării judicioase a prevederii și a facilitării continuării procedurii. Prevederea previne sesizările care nu sunt necesare și care ar tergiversa soluționarea cauzei.
(2) Odată cu sesizarea Completului de unificare, completul care face sesizarea suspendă judecata în cauza respectivă. Suspendarea încetează odată cu pronunțarea hotărârii definitive de către Completul de unificare.	Alin. 2: Procedura în fața completului care face sesizarea este întreruptă pentru a soluționa cauza ulterior, conform hotărârii Completului de unificare pe problema de drept în discuție. În conformitate cu art. 12 alin. 1 teza 2, Completul de unificare va judeca în procedură de urgență și cu precădere.
Art. 14 Părțile (1) Părțile din cauza care face obiectul sesizării Completului de unificare sunt, conform procedurii, părți în fața Completului de unificare. Sesizarea trebuie să conțină numele și domiciliul părților. (2) Părțile își pot prezenta în scris părerea lor despre problema de drept în discuție (3) Dacă Ministerul Public are dreptul conferit prin lege de a lua parte la soluționarea cauzei care face obiectul sesizării Completului de unificare, sesizarea va fi adusă la cunoștința Procurorului general al PICCJ de către președintele Completului de unificare. Parchetul general își pot prezenta în	Alin. 1: Procedura în fața Completului de unificare face parte din procesul în cauza care a condus la sesizarea Completului de unificare. De aceea, părțile din cauza respectivă sunt și părți în procedura în fața Completului de unificare. Alin. 2: Ministerul Public participă conform rolului și competențelor sale. Alin. 3: Deoarece Completul de unificare tratează numai probleme de drept, cea mai potrivită și eficientă este procedura scrisă. Dreptul inalienabil al părților de a-și expune punctul de vedere este respectat în totalitate prin faptul că au ocazia să își prezinte în scris punctul de vedere.

scris părerea despre problema de drept în discuție.	
(4) Președintele Completului de unificare comunică părților și Parchetului General de pe lângă ICCJ va stabili termenul pentru depunerea observațiilor scrise referitoare la sesizarea aflată pe rol și la problema de drept respectivă. La observații, părțile și parchetul vor atașa copii ce se vor comunica tuturor părților. Odată cu comunicarea acestor observații, părților li se va pune în vedere un termen pentru a răspunde la observații.	
Art. 15 Conținutul hotărârii (1) Completul de unificare hotărăște numai cu privire la problema de drept în discuție.	Alin. 1: Hotărârea Completului de unificare va urma procedura menționată în art. 8 alin. 5, dezlegând problema de drept într-un mod abstract, aplicabil tuturor cauzelor relevante, nu numai cauzei respective.
(2) Termenul până la care completul hotărăște asupra sesizării, nu va depăși, de regulă, mai mult de 60 de zile.	Alin. 2: Termenul de 60 de zile reprezintă o regulă, care poate fi depășită, din motive întemeiate.
(3) Hotărârea va fi publicată pe pagina de internet a ICCJ precum și în Buletinul Casației.	Alin. 3: Publicarea și aducerea la cunoștință, cât mai devreme, a hotărârii sunt esențiale pentru asigurarea eficienței acesteia.

Art. 16 Efectele hotărârii

Hotărârea Completului de unificare este obligatorie pentru completul care a făcut sesizarea, în soluționarea cauzei respective. Dincolo de cauza în discuție, hotărârea preliminară va fi respectată ca precedent, în limitele prevăzute de lege.

Hotărârea autorizată cu privire la o problemă de drept va avea forță obligatorie *exclusiv* pentru soluționarea cauzei care a condus la sesizarea Completului de unificare. Forța obligatorie nu constituie în nici un fel o atingere adusă independenței judecătorești, referitor la judecătorul/completul care a sesizat Completul de unificare.

Art. 126 din Constituție prevede: „Înalta Curte de Casație și Justiție asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești, potrivit competenței sale.” Astfel, ÎCCJ este singura instituție autorizată să interpreteze legea în ultimă instanță, iar interpretarea legii de către celelalte instanțe este limitată în mod corespunzător încă de la început. Tot din Constituție reiese faptul că instanțele trebuie – în principiu – să respecte jurisprudența ÎCCJ. Altfel, art. 126 alin. 3 nu ar avea nici un sens.

Prin limitarea forței obligatorii a deciziei cu privire la o problemă de drept în cauza în discuție, se împiedică pietrificarea jurisprudenței ÎCCJ cu trecerea timpului și nu permite ca aceasta să piardă pasul cu evoluția gândirii juridice și a societății.

Prezentul articol conferă Înaltei Curți de Casație și Justiție un rol de conducere în interpretarea legii, dar permite, în același timp, ca aceasta să își poată revizui și modifica jurisprudența, acolo unde consideră necesar.

Pe de altă parte, deciziile pronunțate în baza procedurilor prevăzute în acest proiect vor avea efectul de unificare urmărit numai în condițiile în care, ca regulă, completele ICCJ și instanțele se aliază la acestea. Pentru a garanta aceasta raliere la practica ÎCCJ, prezentul proiect obligă,

	indirect, toate instanțele – inclusiv completele ale chiar ÎCCJ – să respecte practica stabilită a ÎCCJ, atât timp cât nu văd nici o justificare evidentă pentru inițierea unei revizuri a acestei practici. În cazul în care consideră ca există această justificare, completele ÎCCJ și, atunci când judecă în ultima instanță, curțile de apel și tribunalele, nu pot devia din proprie inițiativă. În schimb, pot sesiza ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile conform art. 22, alin. 1 din prezentul proiect și trebuie să aștepte decizia ÎCCJ pe respectiva problemă de drept, înainte de a soluționa cauza.
--	---

Art. 17 Cheltuielile de judecată (1) Procedura în fața Completului de unificare este scutită de taxa de timbru.	Alin. 1: Procedura hotărârii prealabile are loc la cererea însăși a instanței și în interesul legii. În consecință, nu există nici o bază pentru a solicita părților cheltuieli suplimentare.
Capitolul III Completul comun de unificare al ICCJ	Dispozițiile capitolului III sunt destinate să prevină neconcordanțele și contradicțiile între practica diferitelor secții ale ÎCCJ precum și între practica secțiilor și a Completului de nouă judecători sau a Completului comun de unificare. Prevederile acestui capitol se aplică, de exemplu, atunci când sunt în discuție chestiuni procedurale sau când o problemă de drept apare în diferite contexte la diferite secții ca, de exemplu, cazul în care prevederi privind taxele și impozitele sunt în dezbateră Secției de contencios administrativ și fiscal și, în același timp, pe rolul Secției penale. Permite, de asemenea, sesizarea Completului comun de unificare cu privire la o problemă de drept de importanță principială dintr-o cauză aflată la ÎCCJ. Procedura în fața Completului comun de unificare urmează, în general, același sistem al procedurii în fața Completului de unificare. Prin urmare, facem trimitere aici la observațiile privind capitolul II.
Art. 18 Înființarea Completului comun de unificare În scopul evitării contradicțiilor și practicii neunitare a ICCJ dincolo de nivelul fiecărei secții, la ICCJ se înființează un Complet comun de unificare.	
Art. 19 Competența	

(1) Completul comun de unificare hotărăște atunci când completul unei secții a Înaltei Curți de Casație și Justiție intenționează să devieze, în soluționarea unei probleme de drept, de la decizia unui complet al unei alte secții a ICCJ, de la decizia Completului de 9 Judecători sau de la o decizie a Completului comun de unificare. De asemenea, hotărăște atunci când Completul de 9 Judecători intenționează să devieze, în soluționarea unei probleme de drept, de la decizia unuia dintre celelalte complete ale ICCJ. Art. 8 alin. 1, teza 2, se aplică în mod corespunzător.	
(2) De asemenea, un Complet de unificare poate sesiza Completul comun de unificare și pentru dezlegarea unei probleme de drept cu valoare principială, dacă se consideră necesar în interesul dezvoltării dreptului sau al asigurării jurisprudenței unitare. Art. 8 alin. 4 se aplică în mod corespunzător.	
Art. 20 Compunerea (1) Completul comun de unificare este compus din: a. președintele ICCJ; b. președinții celor patru secții ale ICCJ; c. un judecător din fiecare secție a ICCJ; d. președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare și judecătorul cu cea mai mare vechime la ICCJ, membru al aceluiași complet.	Compunerea completelor de unificare și a completului comun ar trebui să fie stabilă. Ținând cont de atribuțiile speciale ale acestor complete, judecătorii ar trebui să fie familiarizați cu jurisprudența ICCJ și, în special, cu jurisprudența și raționamentul juridic deja stabilite în completul/secția din care fac parte.
(2) Colegiul de conducere al ICCJ numește câte un judecător din fiecare secție pentru funcția de membru în	

Completul comun de unificare, precum și pe înlocuitorii acestora, pentru un mandat de un an calendaristic, ce poate fi reînnoit.	
(3) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare este în același timp membru al acestui complet conform alin. 1 lit. c), va fi înlocuit în Completul comun de unificare de către judecătorul cu cea mai mare vechime în magistratură dintre judecătorii ICCJ și care nu este membru conform alin. 1 lit. c).	
(4) În cazul în care președintele completului care a sesizat Completul comun de unificare se află în imposibilitatea de a participa la ședința Completului comun de unificare, va fi înlocuit de judecătorul cel mai în vârstă din completul respectiv.	
(5) În cazul în care completul care a sesizat Completul comun de unificare este prezidat de către Președintele ICCJ sau de un președinte de secție, acesta va fi înlocuit de judecătorul cel mai în vârstă din respectivul complet.	
(6) Președintele ICCJ îndeplinește și funcția de președinte al Completului comun de unificare. În cazul în care președintele se afla în imposibilitate de a prezida ședința, Completul comun de unificare este prezidat de către vice-președintele ICCJ. În situația în care și vice-președintele se afla în imposibilitate, ședința va fi prezidată de către președintele de secție cu cea mai mare vechime în aceasta funcție.	
(7) Președintele Completului comun de unificare va numi un raportor din	

rândul membrilor acestuia, care nu este membru al completului care a făcut sesizarea.	
Art. 21 În procedura în fața Completului comun de unificare al ICCJ, prevederile procedurale ale capitolului II din prezenta lege se aplică în mod corespunzător.	
Capitolul IV Sesizarea ICCJ de către curți de apel și tribunale în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept	
Art. 22 Sesizarea ICCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile	
(1) Dacă, soluționând o cauză în ultima instanță, un complet de la curtea de apel sau de la tribunal dorește să devieze de la o decizie a unui Complet de unificare, sau a Completului comun de unificare, de la o hotărâre prealabilă pronunțată în baza art. 22 alin. 2 din prezenta lege, sau de la o decizie pronunțată în recursul în interesul legii, potrivit capitolului VI din prezenta lege, mai întâi trebuie să obțină o decizie a ICCJ cu privire la respectiva problemă de drept. Art. 8 alin. 5 se aplică în mod corespunzător.	Alin. 1, teza 1: în urma recentelor amendamente aduse legii, cauze din importante ramuri de drept, cum ar fi: dreptul familiei, dreptul falimentului sau dreptul muncii, nu mai pot fi atacate în recurs la ÎCCJ. Însă, cu privire la aceste domenii de drept, în momentul de față, ÎCCJ nu poate să își îndeplinească obligația constituțională de a "asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii". În consecință, există un pericol însemnat și real ca, în aceste materii, legea să fie, în mare măsură, aplicată neunitar. Prevederile capitolului IV sunt destinate soluționării acestei probleme. Urmează același model de bază ca prevederile ce reglementează sesizarea Completului de unificare și, în același timp, forțează curțile de apel și tribunalele să urmeze practica ÎCCJ, atât timp cât nu apare nici un motiv de sesizare a ÎCCJ pentru soluționarea unei probleme de drept. Cerințele pentru

	sesizarea ÎCCJ urmăresc modelul prevăzut în art. 8 alin. 5 Astfel există un filtru eficient, presupunând o aplicare judicioasă a art. 22 de către curți de apel și tribunale și facilitând continuarea procedurii. Din punct de vedere practic, va fi, evident, imposibil pentru judecătorii de la Curțile de apel să verifice din prima zi în care legea intră în vigoare, toată jurisprudența relevantă a ÎCCJ din anii anteriori, mai ales în condițiile în care această jurisprudență este publicată în mică măsură, este de multe ori neunitară și fragmentată, și în numeroase cazuri privește legi care, între timp, au suferit modificări. Problema este tratată prin limitarea domeniului de aplicare al acestei dispoziții la deciziile Completelor de unificare, deciziile Completului comun de unificare, hotărârile prealabile pronunțate în baza art. 22, alin. 2 al prezentului proiect de lege și la deciziile pronunțate în recursul în interesul legii, potrivit capitolului VI. Astfel, curțile de apel și Tribunalele vor trebui să aibă în vedere numai deciziile ÎCCJ care vor fi publicate în viitor, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi. Odată cu luarea în considerare a jurisprudenței directe a ÎCCJ, curțile de apel și tribunalele, și-ar stabili propria jurisprudență simultan cu dezvoltarea jurisprudenței ÎCCJ, și astfel, ar contribui la gradul de încredere în sistemul judiciar. Instanțele inferioare din circumscripțiile lor vor avea în vedere jurisprudența lor. Când curtea de apel, pronunțând o decizie definitivă și irevocabilă, nu ar respecta jurisprudența ÎCCJ, părțile ar putea să își întemeieze revizuirea pe acest motiv în conformitate cu prevederile capitolului V. Cât privește volumul de activitate și metodele de lucru ale judecătorilor de la curțile de apel, proiectul nu duce la un volum de activitate suplimentar relevant. Se
--	---

	înțelege de la sine că, atunci când soluționează o problemă de drept, judecătorii de la curțile de apel vor avea în vedere jurisprudența publicată a ÎCCJ și vor dezvolta argumentele juridice corespunzătoare în motivarea hotărârii, în cazul în care doresc să devieze de la această jurisprudență. În afară de aceasta, faptul că chestiunile de drept, vor fi soluționate de către ÎCCJ, va avea ca efect pozitiv, că instanțele inferioare se vor baza pe jurisprudența ÎCCJ, iar aceleași probleme de drept nu vor mai fi prelucrate și judecate paralel, de către judecători în cadrul mai multor instanțe – cum este cazul în prezent. Ca urmare, munca în cadrul instanțelor inferioare devine mai ușoară și astfel mai eficientă și mai puțină. Deoarece ar fi nerealist să se aștepte din partea magistraților să analizeze, în urmă, ani de practică fragmentată și foarte puțin diseminată a ÎCCJ, se poate aștepta, pe bună dreptate, ca ei să urmărească din proprie inițiativă baza de date nouă și în dezvoltare, care se va extinde pe măsura aplicării mecanismelor propuse în acest proiect de lege. În fapt, judecătorii ar avea de câștigat în activitatea de zi cu zi. Procesul va începe cu ușurința și se va extinde cu timpul, oferind precedentul juridic și argumentul juridic acolo unde, în acest moment, instanțele au foarte puțin sau nimic, în termeni de practică directoare a ÎCCJ. Este o obligație evidentă a administrației justiției să ofere tuturor judecătorilor acces facil la baza de date respectivă.
(2) În aceleași condiții, un complet al unei curți de apel poate să solicite o hotărâre prealabilă a ICCJ, atunci când o problemă de drept dezbătută într-o cauză aflată pe rolul său are o valoare principială și încă nu a fost soluționată prin decizie a ICCJ sau dacă respectiva problemă de drept nu a fost dezlegată în mod unitar în	Alin. 2: Dispoziția permite ca ÎCCJ să fie sesizată numai în situația în care curtea de apel sau tribunalul judecă în ultimă instanță. Rămâne la aprecierea completului în cauză dacă dispoziția își găsește aplicare sau nu. Cu toate acestea, sesizarea în funcție, conform alin. 2 este singurul

practica ICCJ. Art. 8 alin. 4 și 5 se aplică în mod corespunzător.	instrument – și din această cauză, indispensabil – pentru unificarea practicii în cauzele în care, din motivele expuse anterior, nu există obligația de a sesiza ÎCCJ conform alin. 1 din prezentul articol. Acesta este un domeniu amplu, dat fiind că alin. 1 se referă numai la decizii publicate începând din anul 2003, și că alin. 2 s-ar aplica pentru acele materii, în care ÎCCJ nu are competență de judecată nici în recurs, cum ar fi dreptul familiei și dreptul muncii. Pentru aceste domenii de drept este mare nevoie de practică unitară, deoarece în prezent nu există nici un mecanism pentru a împiedica apariția practicii neunitare și a contradicțiilor la nivelul unei instanțe sau între aceste, adică între 15 curți de apel și 41 tribunale. Nu există motiv temeinic pentru temerea, că Completul de unificare va fi supraîncărcat cu sesizări în baza alin. 2. Completele curților de apel și ale tribunalelor vor aplica dispoziția cu diligență și responsabilitate atunci când aplică art. 8 alin. 4 și 5, care oferă de asemenea un filtru împotriva sesizărilor redundante.
(3) Părțile cauzei aflată pe rolul curții de apel sau al tribunalului nu au dreptul de a solicita sesizarea ICCJ în vederea obținerii unei decizii privind o problemă de drept. Hotărârea prin care curtea de apel sau tribunalul sesizează ICCJ în vederea obținerii unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei probleme de drept nu este supusă nici unei cai de atac.	Alin. 3: Interpretarea și aplicarea unitară a legii constituie un obiectiv de interes general și prin urmare, o responsabilitate numai a instanțelor, în mod special a ÎCCJ. Prin urmare, o astfel de inițiativă nu poate fi lăsată la aprecierea părților. Cu toate acestea, părțile pot bineînțeles să sugereze – nu să ceară în mod formal – sesizarea ÎCCJ pentru a obține o hotărâre prealabilă. Însă rămâne în totalitate la libera apreciere a instanței, dacă preia această sugestie sau nu.
(4) Completul care dorește să sesizeze ICCJ, conform prezentului articol, va aduce acest fapt la cunoștința părților.	

(5) Odată cu sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, completul care face sesizarea suspenda judecata în cauza respectiva. Suspendarea încetează odată cu pronunțarea de către ICCJ a hotărârii prealabile pentru dezlegarea problemei de drept.	
Art. 23 Completul competent Daca sesizarea vizează o problemă de drept care cade în competența unui complet specializat al ICCJ, va fi competent respectivul complet. În celelalte situații, hotărârea prealabilă cu privire la problema de drept se dă către Completul de unificare al secției ICCJ competente să judece în respectiva materie sau, după caz, de către Completul comun de unificare, când problema de drept cade în competența mai multor secții. Judecata are loc în camera de consiliu, fără citarea părților. Părțile pot prezenta în scris punctele lor de vedere, numai cu privire la respectiva problema de drept. Prin excepție, când consideră oportun, completul ICCJ investit cu cauza poate dispune citarea părților. Dispozițiile art. 11, 13 și 14 alin. 1 se aplică în mod corespunzător.	Competența de a pronunța hotărârea prealabilă aparține în primul rând completului specializat al ÎCCJ. În cazul în care sesizarea vizează o materie de drept în care curți de apel sau tribunalele sunt ultima instanță, ar fi avantajos de a concentra cazurile respective către complete care vor judeca în aceste materii ca „complete specializate”, stabilite prin decizia colegiului de conducere conform Art. 1 alin. 5. În celelalte cazuri, competent va fi Completul de unificare al secției competente după materie.
Art. 24 Hotărârea (1) Instanță respinge cererea ca inadmisibilă, dacă aceasta nu conține formularea întrebării abstracte pentru care se solicită o soluție, dacă poziția pe care instanță dorește să o adopte cu privire la problema de drept nu diferă, în esență, de jurisprudența relevantă a ICCJ, sau, dacă cererea se datorează unei interpretări eronate a jurisprudenței ICCJ și dacă problema de drept trimisa potrivit art.	

23 alin. 2, nu are valoare principială.	
(2) Instanța hotărăște numai cu privire la problema de drept supusă dezlegării prin cererea de pronunțare a hotărârii prealabile. Dispozițiile art. 15, alin 2 și 3 și ale art. 17 se aplică în mod corespunzător.	
(3) Hotărârea prealabilă a ICCJ pentru dezlegarea unei probleme de drept este obligatorie pentru completul care a făcut sesizarea în soluționarea cauzei. Dincolo de cauza în discuție, hotărârea preliminară va fi respectată ca precedent, în limitele prevăzute de lege.	
Capitolul V Revizuire pentru nerespectarea practicii unitare a ICCJ	
Art. 25 Revizuirea (1) În situația în care curtea de apel sau tribunalul au judecat în ultimă instanță, părțile pot sesiza ICCJ cu o cerere de revizuire, pe motiv că, în judecarea cauzei lor, instanța a deviat, în soluționarea unei probleme de drept, de la o hotărâre a Completului de unificare sau a Completului comun de unificare, de la o hotărâre prealabilă potrivit art. 22 alin. 2 din prezenta lege sau de la o decizie pronunțată în recursul în interesul legii, potrivit capitolului VI din prezenta lege și, că, prin urmare, hotărârea pronunțată este în detrimentul revizuentului din revizuire.	După cum s-a argumentat mai sus (a se vedea observațiile de la art. 16), jurisprudența ÎCCJ poate avea un efect de unificare numai în condițiile în care, ca regulă, instanțele se raliează la această jurisprudență. Pentru a garanta această raliere la practica ÎCCJ, prezentul proiect obligă, indirect, toate instanțele să respecte practica stabilită a ÎCCJ, atât timp cât nu văd nici o justificare evidentă pentru inițierea unei revizuii a acestei practici. În cazul în care considera că există această justificare, nu pot să devieze din proprie inițiativă. În schimb, pot sesiza ÎCCJ pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile [a se vedea art. 6 alin. 1, art.19 alin. 1, art. 23 alin. 1]. Cu toate acestea, vor exista situații când instanțele, în mod eronat, vor devia de la practica stabilită a ÎCCJ și nu vor utiliza

	mecanismele, propuse în acest proiect de lege, pentru a solicita ÎCCJ pronunțarea unei hotărâri prealabile. În cazul în care o astfel de eroare este în detrimentul uneia dintre părți, legea trebuie să prevadă posibilități de reparare. Prin utilizarea dreptului la recurs la ÎCCJ, partea în cauză poate iniția revizuirea hotărârii de către ÎCCJ, în cazul în care consideră că instanța a deviat pe o problemă de drept de la practica directoare a ÎCCJ și, drept consecință, hotărârea este în detrimentul său. Dreptul de a exercita Revizuirea pentru nerespectarea practicii unitare a ÎCCJ este limitat la următoarele situații: 1. Hotărârea definitivă și de fapt, irevocabilă trebuie să devieze într-o problemă de drept de la o decizie definitivă a unuia dintre Completele de unificare, de la o decizie definitivă a Completului comun de unificare, de la o hotărâre prealabilă pronunțată în baza art. 22 sau de la o decizie pronunțată în recursul în interesul legii. Schema proiectată aici nu încarcă judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție cu un volum de muncă suplimentar. Dimpotrivă, judecătorii vor avea de câștigat în activitatea de zi cu zi. Procesul va începe cu ușurință și se va extinde cu timpul, oferind precedentul juridic și argumentul juridic acolo unde, în acest moment, instanțele au foarte puțin sau nimic, în termeni de practica directoare a ÎCCJ. Astfel, deoarece ar fi nerealist să se aștepte din partea magistraților să analizeze, în urmă, ani de practică fragmentată și foarte puțin diseminată a ÎCCJ, se poate aștepta, pe buna dreptate, să urmărească baza de date de
--	---

	jurisprudența nouă și în dezvoltare, care se va extinde pe măsura aplicării mecanismelor propuse în acest proiect de lege. Trebuie să se aibă în vedere faptul că, judecătorii nu vor aplica infailibil, în toate cazurile, jurisprudența relevantă a ÎCCJ, chiar dacă accesul va fi asigurat la toate instanțele. Astfel de situații nu reprezintă cazuri de sancționare disciplinară, și nici nu justifică un caz de îndreptare cu o acțiune în despăgubiri împotriva statului sau a judecătorului. Interesul părții în cauza respectivă este protejat pe deplin prin permiterea exercitării revizuirii în limitele art. 25. Depinde numai de partea în cauză să utilizeze această cale de atac și să se lupte pentru îndreptarea hotărârii, astfel cum depinde de parte să facă uz sau nu de căile de atac prevăzute de lege împotriva unei hotărâri judecătorești. 2. Revizuirea este admisibilă numai dacă decizia contestată este în detrimentul recurentului și dacă rezultatul se datorează devierii instanței de la practica în domeniu a ÎCCJ cu privire la o problemă de drept care este hotărâtoare pentru soluționarea cauzei. Aceasta a doua condiție preliminară de admisibilitate previne orice abuz în baza art. 26 și în același timp respectă pe deplin interesul părții respective. Revizuirea nu va suspenda executarea deciziei atacate, cu excepția cazului în care ÎCCJ, la cererea recurentului, decide astfel, după depunerea unei cauțiuni. Și aceasta este o barieră împotriva abuzului în baza art. 26, în special, cât privește debitorii, care altfel, ar fi tentați să exercite recursul extraordinar numai și pentru a obține amânarea executării. Pentru a permite respingerea cu celeritate a recursurilor inadmisibile, atât procedura, cât și formalitățile de respingere de către ÎCCJ sunt cu mult facilitate.
--	--

(2) Cererea de revizuire se depune la instanță care a pronunțat hotărârea, în termen de trei luni de la data pronunțării. Cererea de revizuire trebuie să indice practica relevantă a ICCJ care, în opinia revizuentului, nu a fost respectată, și să fundamenteze motivele pentru care se consideră că nerespectarea deciziei contestate a condus la pronunțarea unei hotărâri în detrimentul revizuentului.	
(3) Revizuirea nu are efect suspensiv de executare. După sesizarea cu revizuire, ICCJ poate să suspende executarea deciziei contestate, la cererea revizuentului și numai după depunerea unei cauțiuni, al cărei quantum va fi stabilit conform dispozițiilor generale din Codul de procedura civilă.	
Art. 26 Procedura în fața Completului competent (1) Competența de a judeca revizuirea se stabilește în conformitate cu dispozițiile generale privind distribuirea cauzelor la completele ICCJ. Revizuirea se judecă de Completul competent, potrivit legii, după materie.	Revizuirea nu urmărește dezlegarea unei probleme de drept, ci corectarea nerespectării practicii stabilite a ÎCCJ. De aceea, competența aparține completului ÎCCJ stabilit conform regulilor generale de repartizare a cauzelor de la ÎCCJ.
(2) Întâi ICCJ decide cu privire la admisibilitatea revizuirii, după ce intimatului i s-a acordat posibilitatea de a depune întâmpinare. Instanța respinge cererea de revizuire ca inadmisibilă dacă aceasta nu îndeplinește cerințele de formă prevăzute la art. 26 alin 2, respectiv, dacă revizuentul nu a indicat convingător devierea de la o decizie relevantă a ICCJ, sau dacă nu a fundamentat în mod convingător motivul pentru care nerespectarea jurisprudenței respective a condus la	

pronunțarea unei decizii în detrimentul sau. Decizia va motiva pe scurt motivele pentru respingerea cererii de revizuire; motivarea nu este necesară în cazul în care nu ar contribui la mai buna lămurire a condițiilor de admisibilitate a unei revizuirii.	
(3) Judecata are loc cu respectarea procedurii prevăzute de lege pentru judecata revizuirii la ICCJ. Decizia de respingere a cererii de revizuire nu este supusă nici unei căi de atac. În cazul în care ICCJ admite cererea de revizuire, dispune trimiterea cauzei spre rejudecare instanței competente sa soluționeze revizuirea.	
Art.27 Dispozițiile capitolului V al prezentului proiect de lege nu se aplică asupra hotărârilor pronunțate până la intrare în vigoare a acestei legi.	

Capitolul VI Modificarea unor dispoziții din Codul de procedură civilă și Codul de procedură penală Art. 28 – Titlul VI „Recursul în interesul legii” al Cărții II din Codul de procedură civilă, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: Titlul VI Recursul în interesul legii I. Articolul 329 se modifică și va avea următorul cuprins:	Prevederile prezentului proiectul, în ceea ce privește Recursul în Interesul Legii, deviază de la reglementările în vigoare, în principal, în măsura în care, hotărârile nu vor fi luate prin adunarea generală a ÎCCJ, dar prin completelor de unificare ale secțiilor și aceste hotărâri nu au forță obligatorie. În afară de aceasta, prevederile pentru RIL urmează logica articolelor cu privire la mecanismele procedurale cuprinse în acest proiect de lege. Importanța recursului în interesul legii va fi comparativ mică, în momentul în care instanțele vor aplica, conform legislației, celelalte mecanisme prevăzute în acest proiect.
Art. 329 – Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești în situațiile în care legea nu prevede o calea atac la ICCJ.	
După art. 329 se introduc două noi articole, articolul 329¹ și art. 329², cu următorul cuprins:	
Art. 329¹ – (1) Recursurile în interesul legii se judecă de completul specializat în materie. În materiile care nu au fost atribuite unui complet	

specializat, recursurile în interesul legii se judecă de completul de unificare al Secției competente material din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.	
(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înalta Curte de Casație și Justiție conform art. 19 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.	
(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.	
(4) În cazul în care colegiul de conducere al unei curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.	
(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești irevocabile, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să	

se aplice de o maniera generala. Cererea de sesizare trebuie sa contină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.	
(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifica daca aceasta îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. în cazul în care nu sunt îndeplinite toate condițiile procedurale, Completul de Unificare va acorda inițiatorului un termen pentru completarea sau modificarea cererii. După împlinirea termenului, Completul de unificare va respinge cererea pe motive de procedura, în cazul în care nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții de admisibilitate. Decizia cuprinde motivele de respingere. Inițiatorul poate face o noua cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.	
Art. 329² – (1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.	
(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.	
Art. 29 – Codul de procedură penală, republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:	
1. Articolul 414² se modifică și va	

avea următorul cuprins: Recursul în interesul legii Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor penale și de procedură penală, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești în situațiile în care legea nu prevede o calea atac la ICCJ.	
2. După articolul 414² se introduc două noi articole, articolul 414³ și articolul 414⁴, cu următorul cuprins:	
Art. 414³ Judecarea recursului în interesul legii „(1) Recursurile în interesul legii se judecă de Completul de unificare din cadrul Secției Penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.	
(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 19 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.	
(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de	

pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.	
(4) În cazul în care colegiul de conducere al unei curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.	
(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești definitive, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să se aplice de o manieră generală. Cererea de sesizare trebuie să conțină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.	
(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifică dacă aceasta îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. În cazul în care cererea nu îndeplinește toate condițiile procedurale, Completul de unificare va acorda inițiatorului un termen pentru completarea sau modificarea cererii. După împlinirea termenului, Completul de unificare respinge cererea pe motive de procedură, dacă nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții de admisibilitate. Decizia cuprinde motivele de	

respingere. Inițiatorul poate face o noua cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.”	
Art. 414⁴ Soluționarea recursului în interesul legii „(1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.	
(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese.”	
Art. 30 – Codul de procedură penală , republicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 78 din 30 aprilie 1997, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:	
1. Articolul 414² se modifică și va avea următorul cuprins: Recursul în interesul legii Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție și colegiile de conducere ale curților de apel au dreptul, pentru a se asigura interpretarea și aplicarea unitară a legilor penale și de procedură penală, să ceară Înaltei Curți de Casație și Justiție să se pronunțe asupra chestiunilor de drept care au fost soluționate diferit de instanțele judecătorești”	
2. După articolul 414² se introduc două noi articole, articolul 414³ și articolul 414⁴, cu următorul cuprins:	

Art. 414³ Judecarea recursului în interesul legii Art. 329¹ – (1) Recursurile în interesul legii se judecă de completul specializat în materie. În materiile care nu au fost atribuite unui complet specializat, recursurile în interesul legii se judecă de completul de unificare al Secției Penale din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție.	
(2) În cazul în care Completul de unificare constată că este îndeplinită una din condițiile prealabile pentru sesizarea Completului Comun de unificare al Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 15 al Titlului I din prezenta lege, acesta se desesizează și înaintează cererea de soluționare a problemei de drept Completului Comun de unificare al ICCJ.	
(3) Dacă procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a declarat recursul în interesul legii, acesta sau un alt procuror desemnat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție susține recursul în interesul legii în fața Completului de unificare competent.	
(4) În cazul în care colegiul de conducere al curții de apel a declarat recursul în interesul legii, un membru al acestuia, desemnat în ședința colegiului de conducere al curții de apel, susține recursul în interesul legii în fața în fața Completului de unificare competent.	
(5) Cererea de sesizare trebuie să expună practica judiciară neunitară	

care a dus la declararea recursului în interesul legii. Hotărârile judecătorești definitive, la care se face trimitere, trebuie anexate cererii. Cererea de sesizare trebuie să definească problema de drept în discuție în mod abstract, pentru a putea fi pronunțată o soluție care să se aplice de o manieră generală. Cererea de sesizare trebuie să conțină propunerea inițiatorului de soluționare a problemei de drept în discuție și argumentele pe care se fundamentează acest punct de vedere.	
(6) La primirea cererii de sesizare, Completul de Unificare verifică dacă cererea îndeplinește toate condițiile prealabile de admisibilitate, prevăzute în alineatul 3. În cazul în care nu sunt îndeplinite una sau mai multe condiții, Completul de Unificare respinge cererea pe motive de procedură. Decizia cuprinde motivele de respingere. Inițiatorul poate face o nouă cerere de sesizare, cu luarea în considerare a motivelor de respingere.”	
Art. 414⁴ Soluționarea recursului în interesul legii (1) Deciziile prin care se soluționează cererile de recurs în interesul legii se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.	
(2) Soluțiile se pronunță numai în interesul legii, nu au efect asupra hotărârilor judecătorești examinate și nici cu privire la situația părților din acele procese	

Capitolul VI Dispoziții finale și tranzitorii Art. 31 Abrogarea unor dispoziții La data intrării în vigoare a prezentei legi se abroga art. 25 lit. a și b și art. 26 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, cu modificările și completările ulterioare.	
Art. 32 Intrarea în vigoare Prezenta lege va intra în vigoare în termen de trei luni de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.	